ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 22ας Σεπτεμβρίου 1988 *

Στην υπόθεση 292/87,

Adriano Pizziolo, επιστημονικός υπάλληλος στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Diepenbrocklaan, 31 NL 1817 KN Alkmaar (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από τον Marcel Slusny, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον E. Arendt, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 34IV, rue Philippe-II,

προσφεύγων,

κατά,

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Joseph Griesmar, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1986, με την οποία θεωρήθηκε πλασματικά ότι ο προσφεύγων συνέχισε να εργάζεται στην AGIP, κατά την περίοδο από 1ης Οκτωβρίου 1983 μέχρι 7ης Μαρτίου 1984, και την καταδίκη της Επιτροπής να του καταβάλει το ισόποσο των καθαρών αποδοχών που αυτός θα εισέπραττε κατά την προαναφερθείσα περίοδο, χωρίς μείωση πλασματικών εισοδημάτων, σε γερμανικά μάρκα με εφαρμογή του ισχύοντος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διορθωτικού συντελεστή.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και K. N. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 2ας Ιουνίου 1988,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 2ας Ιουνίου 1988,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με προσφυγή που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 1987, ο A. Pizziolo, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε προσφυγή με την οποία ζητείται στην ουσία η ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής, με τις οποίες δεν έγινε δεκτή η αίτηση του προσφεύγοντος, αφενός, να του καταβληθεί το ισόποσο των καθαρών αποδοχών που αυτός θα εισέπραττε αν είχε επανενταχθεί πράγματι για την περίοδο από 1ης Οκτωβρίου 1983 μέχρι 7ης Μαρτίου 1984 και, αφετέρου, να του καταβληθεί αυτό το ποσό σε γερμανικά μάρκα με εφαρμογή του ισχύοντος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διορθωτικού συντελεστή.

2 Ο προσφεύγων έτυχε αδείας για προσωπικούς λόγους από την 1η Μαρτίου 1970 μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου 1971. Προηγουμένως, υπηρετούσε στην υπηρεσία « Κεραμεική και μεταλλουργία » του Κοινού Κέντρου Ερευνών της Karlsruhe, ως επιστημονικός υπάλληλος βαθμού Α 6. Ο προσφεύγων δεν ζήτησε την ανανέωση της αδείας του και, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν τον επανένταξε στη λήξη της αδείας, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητούσε την επανένταξή του από 1ης Μαρτίου 1971.

3 Με παρεμπίπτουσα απόφαση της 2ας Απριλίου 1981 (Pizziolo, 785/79, Συλλογή 1981, σ. 969), το Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος περί επανεντάξεώς του κατά την προαναφερθείσα ημερομηνία. Αντιθέτως, αποφάσισε να διατάξει πραγματογνωμοσύνη για να εξακριβωθεί αν ο προσφεύγων είχε τα προσόντα για να επανενταχθεί σε διάφορες θέσεις που είχαν εν τω μεταξύ κηρυχθεί κενές.

4 Κατόπιν αυτής της πραγματογνωμοσύνης, το Δικαστήριο υποχρέωσε την Επιτροπή, με απόφαση της 5ης Μαΐου 1983 (Pizziolo, 785/79, Συλλογή 1983, σ. 1343), να επανεντάξει τον προσφεύγοντα αναδρομικά από την 1η Ιανουαρίου 1977 και να του καταβάλει το ισόποσο των καθαρών αποδοχών που αυτός θα εισέπραττε αν είχε επανενταχθεί πράγματι την 1η Ιανουαρίου 1977 και μέχρι την πραγματική επανένταξή του, μειωμένων κατά το ποσό των καθαρών επαγγελματικών εσόδων που απόκτησε κατά την ίδια περίοδο, ασκώντας άλλη δραστηριότητα.

5 Ο προσφεύγων άσκησε πράγματι υπαλληλική δραστηριότητα στην επιχείρηση AGIP Nucleare, στην Ιταλία. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1983, αποχώρησε από την εν λόγω θέση και μετέφερε την κατοικία του στο Bad Herrenalb, πλησίον της Karlsruhe, εν αναμονή επανεντάξεώς του την οποία θεωρούσε επικείμενη. Πράγματι, η Επιτροπή τον κάλεσε να αναλάβει εκ νέου τα καθήκοντά του, με τηλεγράφημα της 24ης Φεβρουαρίου 1984, σε θέση στο Petten, που είχε κηρυχθεί κενή με ανακοίνωση υπό τον αριθμό COM/ R/564/83 της 16ης Ιουνίου 1983 και η επανένταξη ίσχυσε από τις 7 Μαρτίου 1984.

6 Για την εκκαθάριση των οφειλομένων ποσών, η Επιτροπή θεώρησε πλασματικά ότι ο προσφεύγων είχε εξακολουθήσει να εργάζεται στην AGIP μέχρι αυτής της ημερομηνίας, αφαιρώντας από το ποσό τα εισοδήματα που ο προσφεύγων θα είχε πραγματοποιήσει από την εν λόγω επιχείρηση, για την περίοδο από 30ής Σεπτεμβρίου 1983 μέχρι 7ης Μαρτίου 1984, αν είχε εξακολουθήσει να απασχολείται. Αυτή η απόφαση της Επιτροπής αποτελεί το ουσιώδες αντικείμενο της υπο κρίση προσφυγής.

7 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, καθώς και οι λόγοι και οι ισχυρισμοί των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά του φακέλου δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για να σχηματίσει κρίση το Δικαστήριο.

Επί της αποφάσεως με την οποία δεν έγινε δεκτό το αίτημα πλήρους καταβολής του ισόποσου προς τις καθαρές αποδοχές

8 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, προς στήριξη της προσφυγής του, ότι, εφόσον η προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1983, δεν εξαρτούσε την επανένταξή του από καμιά προθεσμία, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να τον επανεντάξει

αμέσως. Δικαιολογημένα, επομένως, αποχώρησε από τη θέση. Το γεγονός ότι δεν επανεντάχθηκε αμέσως συνιστά έλλειψη επιμελείας της Επιτροπής, την οποία αυτή πρέπει να θεραπεύσει καταβάλλοντάς του τον πλήρη μισθό του κατά την περίοδο της καθυστερήσεως.

9 Η Επιτροπή, αντιθέτως, προσάπτει στον προσφεύγοντα ότι παρέβη την υποχρέωση επιμελείας που του επέβαλε η προαναφερθείσα απόφαση να μειώσει τις απώλειές του. Έπραξε ακριβώς το αντίθετο και, επομένως, πρέπει να υποστεί τις συνέπειες της πράξεώς του.

10 Σχετικώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως ορθώς αναφέρει η Επιτροπή, η απόφαση της 5ης Μαΐου 1983 υποχρέωνε την Επιτροπή να επανεντάξει τον προσφεύγοντα σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 4, περίπτωση δ), του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, πράγμα το οποίο προϋποθέτει όχι μόνο την ύπαρξη κενής θέσεως, αλλά και την αξιολόγηση των προσόντων του υπαλλήλου και τη σύγκρισή τους με τα προσόντα άλλων υπαλλήλων ευρισκομένων στην ίδια με αυτόν κατάσταση.

11 Όμως, είναι δεδομένο ότι, για τη θέση που κηρύχθηκε κενή με την προαναφερθείσα ανακοίνωση της 16ης Ιουνίου 1983, υπήρχαν άλλοι υπάλληλοι, τελούντες σε άδεια για προσωπικούς λόγους, των οποίων έπρεπε επίσης να εξεταστούν τα προσόντα. Κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει τον ισχυρισμό ότι το χρονικό διάστημα που διέθεσε η διοίκηση για να προβεί σ' αυτή την εξέταση ήταν μεγαλύτερο απ' ό,τι ήταν αναγκαίο.

12 Ενόψει αυτών των περιστάσεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή επέδειξε έλλειψη επιμελείας, ανακοινώνοντας μόλις στις 23 Φεβρουαρίου 1984 στον υπάλληλο ότι θα γινόταν η επανένταξή του στο Petten.

13 Ως προς τη στάση του προσφεύγοντος, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο είχε διευκρινίσει στην απόφαση της 5ης Μαΐου 1983, που προαναφέρθηκε, ότι ο προσφεύγων υπείχε την υποχρέωση να επιδείξει εύλογη επιμέλεια, ώστε να μειωθούν οι απώλειές του, με την αναζήτηση ενδεχομένως άλλων θέσεων. Για ένα λόγο επιπλέον, θα μπορούσε να απαιτηθεί να διατηρήσει τη θέση που κατείχε ήδη μέχρις ότου λάβει ανακοίνωση της ΑΔΑ γνωστοποιώντας του ότι θα γινόταν πράγματι η επανένταξή του.

14 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων δεν επέδειξε εύλογη επιμέλεια αποχωρώντας από τη θέση του, προώρως, και ότι πρέπει να υποστεί τις συνέπειες των ενδεχομένων απωλειών που οφείλονται στην απόφασή του. Βασίμως, επομένως, η Επιτροπή αφαίρεσε από τα καταβλητέα στον προσφεύγοντα ποσά, τα ποσά που θα είχε κερδίσει αν είχε διατηρήσει τη θέση του μέχρι της ημερομηνίας κατά την οποία έλαβε τη γνωστοποίηση της επανεντάξεώς του.

15 Κατά συνέπεια, η προσφυγή ακυρώσεως αυτής της αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των όρων της πληρωμής

16 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι τα ποσά που η Επιτροπή όφειλε να του καταβάλει έπρεπε να καταβληθούν σε γερμανικά μάρκα και με εφαρμογή του ισχύοντος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διορθωτικού συντελεστή, λόγω του ότι, όταν απεχώρησε από την εργασία του στην Ιταλία, εγκαταστάθηκε στο Bad Herrenalb, όπου διέθετε κατοικία, αναμένοντας την πραγματική του επανένταξη. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και από τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 31ης Μαΐου 1979, Newth, 156/68, Rec. 1979, σ. 1941) ο προσφεύγων είχε το δικαίωμα να πληρωθεί στο νόμισμα και σύμφωνα με το διορθωτικό συντελεστή της χώρας κατοικίας του, στην προκειμένη περίπτωση, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

17 Η Επιτροπή θεωρεί, αντιθέτως, ότι δεν είχε την υποχρέωση να δεχθεί αυτά τα αιτήματά του, δεδομένου ότι ο προφεύγων είχε αλλάξει κατοικία για προσωπικούς λόγους, ξένους προς την υπηρεσιακή του κατάσταση έναντι της Επιτροπής.

18 Ελλείψει ρητών κανόνων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο προσφεύγων επικαλείται τις διατάξεις τις σχετικές με το διορθωτικό συντελεστή, ο οποίος εφαρμόζεται σε περίπτωση διαθεσιμότητας (άρθρο 41) και όταν ο υπάλληλος ευρίσκεται εν ενεργεία (άρθρα 63 και 64). Όμως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ούτε η μία ούτε η άλλη από αυτές τις διατάξεις μπορεί να εφαρμοστεί στον προσφεύγοντα.

19 Πράγματι, είναι βέβαιο ότι ο προσφεύγων δεν βρισκόταν εν ενεργεία κατά την ένδικη περίοδο και το Δικαστήριο μόλις αναγνώρισε ότι δεν είχε κανένα δικαίωμα να θεωρείται ότι βρισκόταν εν ενεργεία για την εν λόγω περίοδο, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε καθυστερήσει υπερβολικά την επανένταξή του.

20 Όσον αφορά την κατάσταση διαθεσιμότητας και την κατάσταση απομακρύνσεως από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας, που αφορά η προαναφερθείσα απόφαση της 31ης Μαΐου 1979 δεν μπορούν, ούτε αυτές, να εξομοιωθούν προς την υπηρεσιακή κατάσταση του προσφεύγοντος. Πράγματι, πρόκειται περί καταστάσεων που έχουν προκληθεί με απόφαση της ΑΔΑ, η οποία δικαιολογείται από υπηρεσιακούς λόγους και όχι από απόφαση του υπαλλήλου, που οφείλεται σε προσωπικούς λόγους.

21 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι τα οφειλόμενα από την Επιτροπή στον προσφεύγοντα ποσά είχαν ως αντικείμενο να αντισταθμίσουν τη διαφορά μεταξύ του μισθού που θα είχε εισπράξει, αν είχε επανενταχθεί στην Επιτροπή και του ποσού που θα είχε εισπράξει από την επιχείρηση όπου εργάστηκε στην Ιταλία, αν είχε διατηρήσει τη θέση μέχρι της ημερομηνίας της πραγματικής του επανεντάξεως.

22 Έπεται ότι βασίμως η Επιτροπή μπορούσε να εξακολουθήσει να εφαρμόζει τον ιταλικό διορθωτικό συντελεστή στα οφειλόμενα στον προσφεύγοντα ποσά για την ένδικη περίοδο και να καταβάλει τα εν λόγω ποσά σε ιταλικό νόμισμα.

23 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Rodríguez Iglesias Koopmans Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Σεπτεμβρίου 1988.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος
G. C. Rodríguez Iglesias